De geschiedenis van het roodborstje

bron
De geschiedenis van het roodborstje. S. Warendorf Jr., Amsterdam 1890

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ges004gesc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

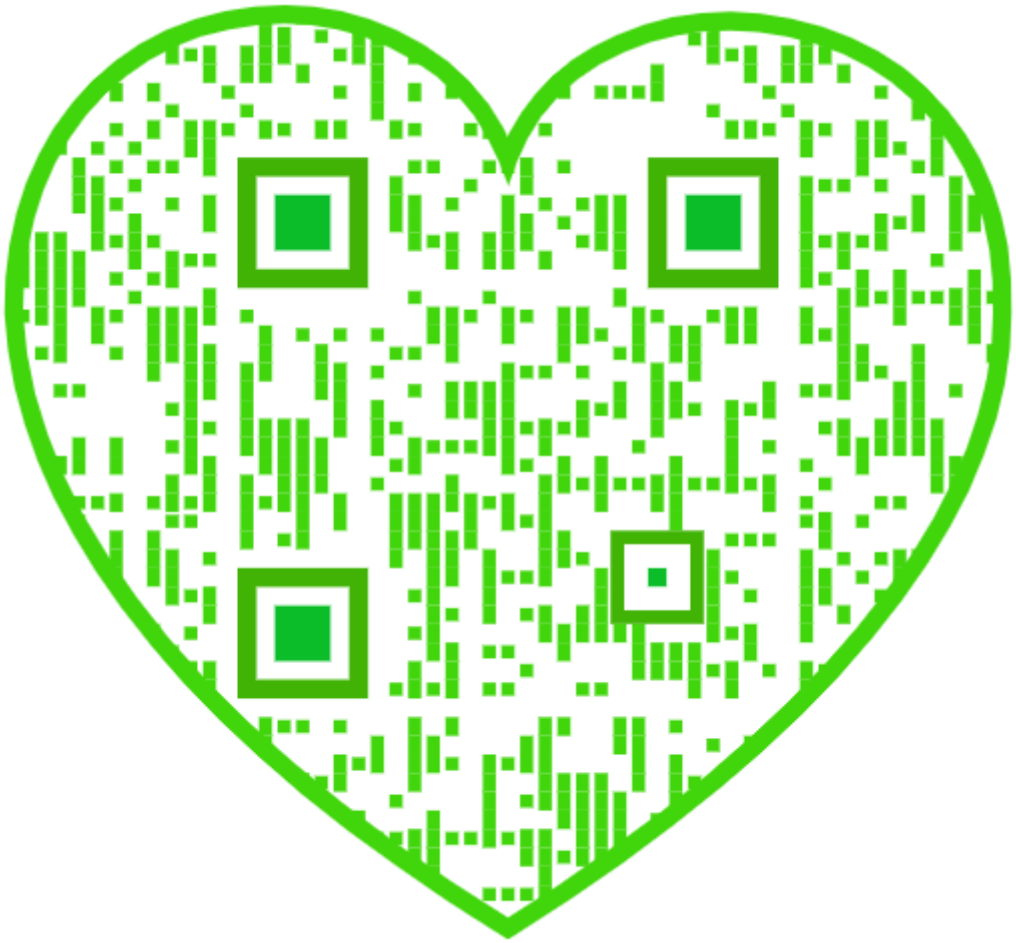

[De geschiedenis van het roodborstje]

In 't vroege morgenuur
Roodborstje het koninkje
Zong voor ons woninkje,
Of 't warm was of guur.

Hij lag dood op een morgen,
In 't oevergras verborgen.
Aandachtig, kleintjes, luistert,
Wat 't voog'lenkoor thans fluistert!

In 't vroege morgenuur
Roodborstje het koninkje
Zong voor ons woninkje,
Of 't warm was of guur.
Hij lag dood op een morgen,
In 't oevergras verborgen.
Aandachtig, kleintjes, luistert,
Wat 't voog'lenkoor thans fluistert!

Wie doodde roodborstje, toen het vloog? -
‘Ik’, riep de booze musch;
Ik schoot een pijl van uit mijn boog,
Hij weigerde mij een kus.

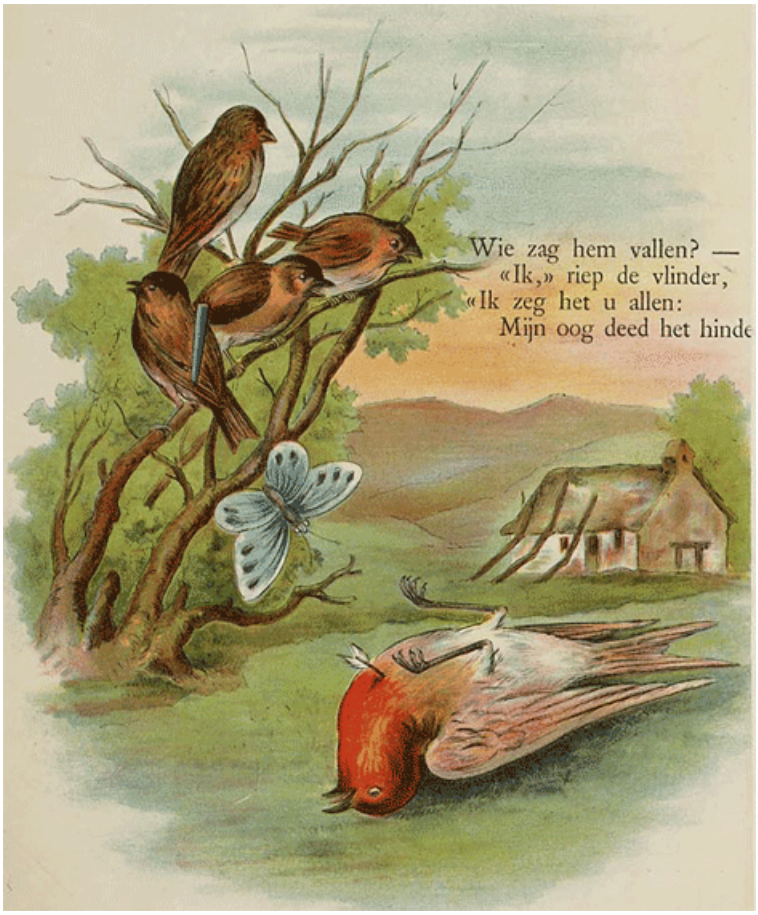

Wie zag hem vallen? -
‘Ik,’ riep de vlinder,
‘Ik zeg het u allen:
Mijn oog deed het hinde[...]

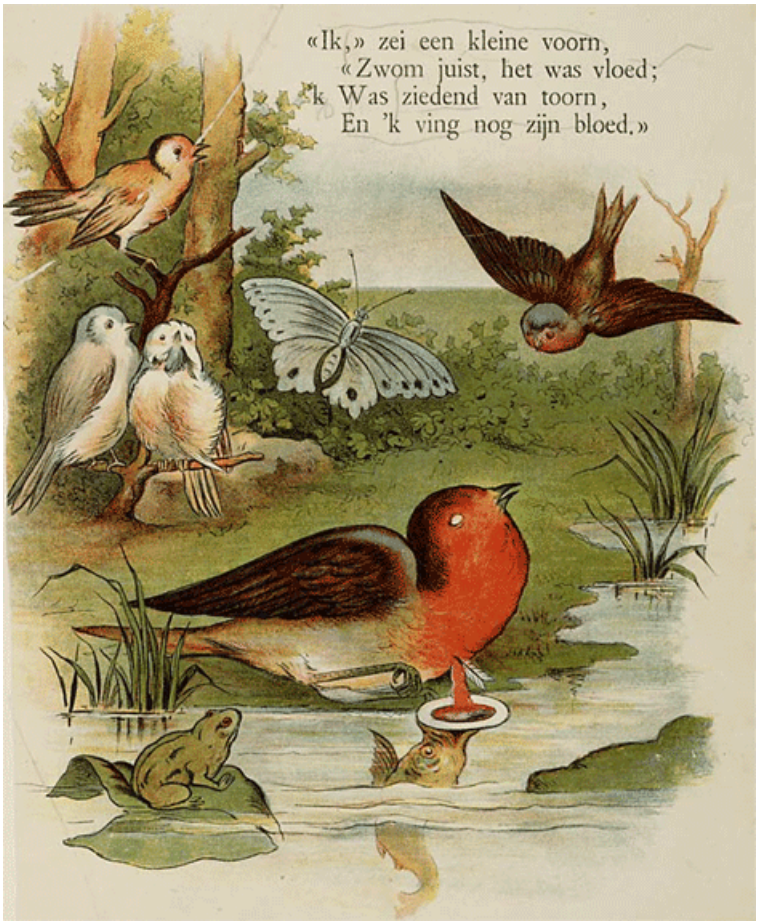

‘Ik,’ zei een kleine voorn,
‘Zwom juist, het was vloed;
'k Was ziedend van toorn,
En 'k ving nog zijn bloed.’

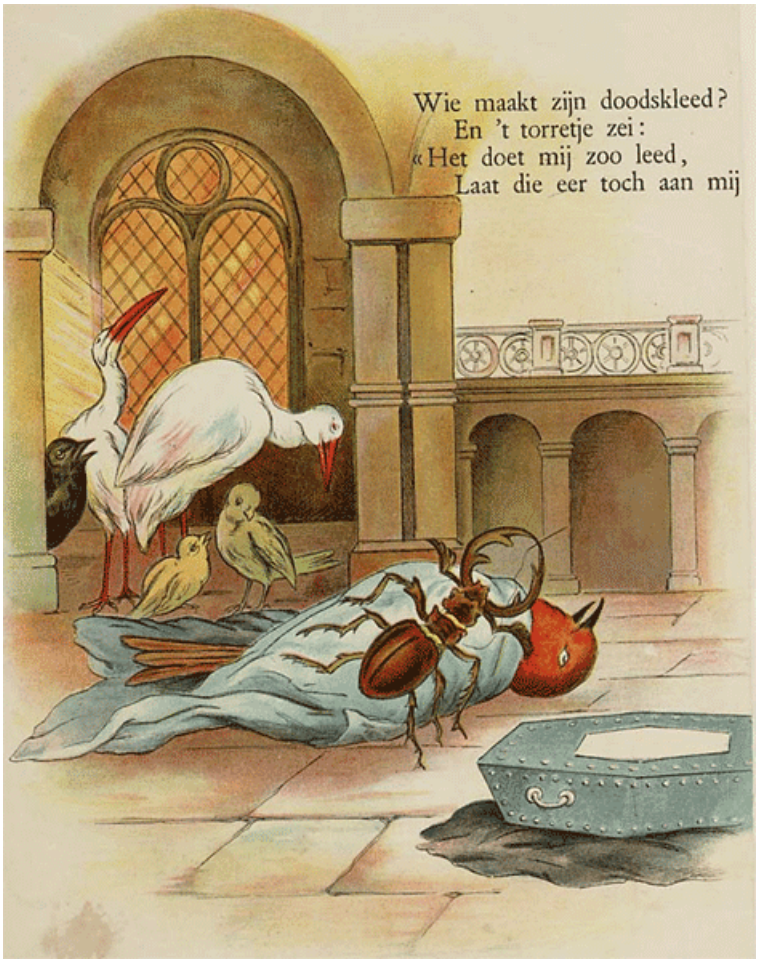

Wie maakt zijn doodskleed?
En 't torretje zei:
‘Het doet mij zoo leed,
Laat die eer toch aan mij

‘'k Streek treurig zijn kuifje;
Hij was lieveling van mij,’
Kirde smachtend het duifje:
‘Dat ik rouwdrager zij!’

‘Wat beklaag ik het vrijstertje
Van Roodborstje zoo kwik!’
Zoo kweelde het lijstertje,
‘Den lijkzang zing ik.’

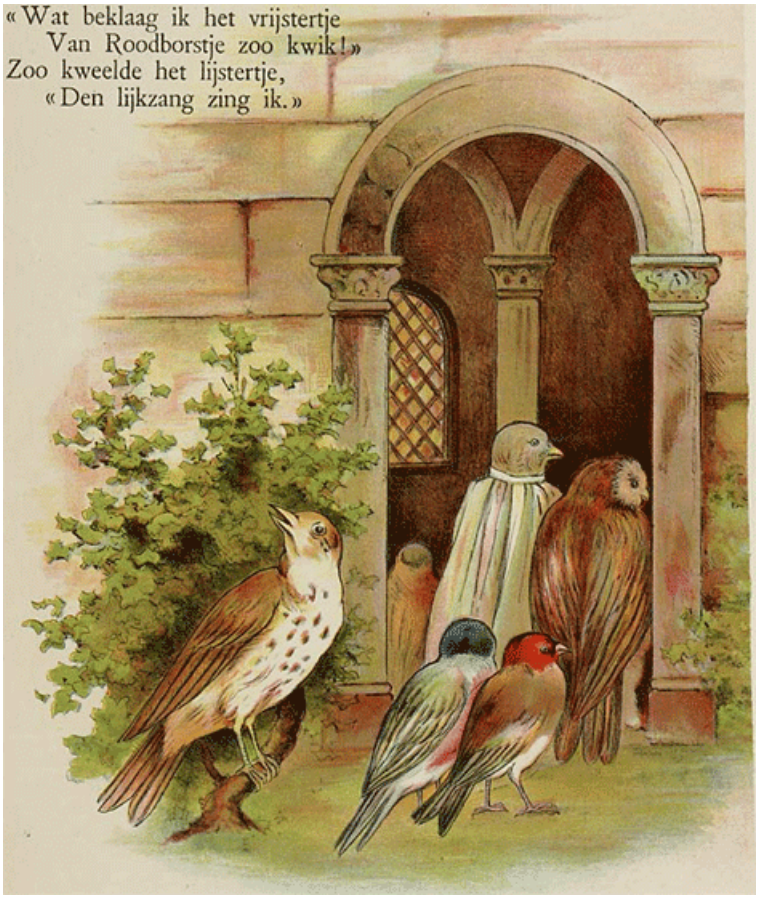

‘Bij 't kerkje op het land,’
Zoo sprak fluks het uiltje,
‘Neem 'k mijn spade ter hand
En graaf hem een kuiltje.’

Wie zal de koster zijn?
En lieflijk klonk het: 'ik!'
't Stemmetje, zacht en fijn,
Was van den leeuwerik.

En 't vinkje sprak voorts:
‘Laat mij houden de toorts;
Want ik minde hem teêr,
O, geef mij die eer!’

‘Bij 't maanlicht van nacht,’
Sprak de havik toen fier,
‘Draag ik 'm grafwaarts zeer zacht
Zonder drukte of getier.’

‘'k Zeg de lijkdienstgebeden:
Want ik vind, dat dit paste,’
Zei de kraai, zonder reden,
Daar hij zeer leelijk kraste.

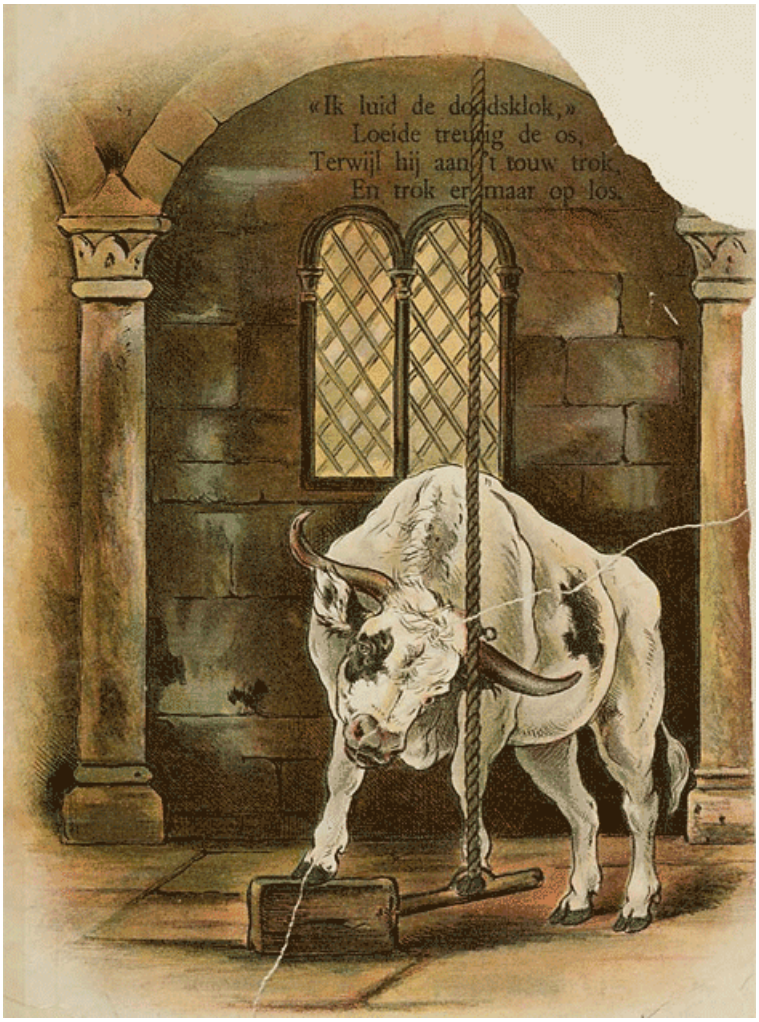

‘Ik luid de doodsklok,’
Loeide treurig de os,
Terwijl hij aan 't touw trok,
En trok er maar op los.

En ’t voog’lenheir hoog in de lucht,
Hoorde snikkend het klokkengelui,
Slaakte om ’t roodborstje menige zucht,
En bleef lang in een treurige bui.

En 't voog'lenheir hoog in de lucht,
Hoorde snikkend het klokkengelui,
Slaakte om 't roodborstje menige zucht,
En bleef lang in een treurige bui.